μαι ὑπερήφανη διότι ὁ Στέλιος μου ἐδόξασε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνικὸν ἀθλητισμόν». Ἀπριλίου 25, 1946. Ἰφιγένεια Κυριακίδου».

μικρὰν Ἑλενίτσα ἡ Ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς «Ἐμπρὸς» συνέλεξε μέχρι σήμερον ἄνω τῶν δεκαπέντε ἑκατομμυρίων δραχμῶν ὅπως προικισθῇ.

σπίτι τοῦ Κυριακίδη βασιλεύει αὐτὴν τὴν στιγμὴν μαζὶ μὲ τὴν χαρὰ καὶ κάποιο δικαιολογημένο συναίσθημα ἀδιοράτου ὑπερηφανείας. Ἡ πραγματικὴ δηλαδὴ εὐτυχία. Ἀλλὰ καὶ ἡ κούρασις...

Ἂς μάθῃ ὁ ἀγαπητὸς Στέλιος, ἐκεῖ κάτω, ὅτι τὸ σπίτι του ἔχει γίνει ἀπὸ προχθὲς ἡ Μέκκα συγγενῶν καὶ φίλων, πάσης κοινωνικῆς τάξεως ἀνθρώπων, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὰ πέρατα τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Πειραιῶς ἀκόμη, γιὰ νὰ συγχαροῦν τοὺς δικούς του.

Ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως ἀργὰ τὴν νύκτα, ἡ εὐγενικὴ γυναῖκά του, ἡ πεθερά του, ὁ πεθερός του κ. Κατσαρέλης εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ εὑρίσκονται ἐπὶ ποδός, νὰ δέχωνται τοὺς ἀτελείωτους ἐπισκέπτας, νὰ ἀπαντοῦν σὲ ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις καί, ὕστερα, νὰ συνοδεύουν ὅλον αὐτὸ τὸν κόσμο, εὐγενικά, ἕως τὴν ἔξοδο καὶ νὰ ξαναγυρνοῦν πάλι στὸ σαλόνι. Δηλαδὴ ἕνα ἄλλο εἶδος δρόμου... ἀντοχῆς καὶ ἐδῶ! Ἀλλὰ μέσα στὸ σπίτι...

—Δὲν ἠμποροῦμε ἀκόμη νὰ συνέλθουμε ἀπὸ τὴ συγκίνηση, μοῦ λέγει μὲ ἐντελῶς ἀνοιχτόκαρδη ἀφέλεια ἡ πεθερὰ του κ. Κατσαρέλη. Καὶ σὲ λίγο προσθέτει σιγώτερα: — Καὶ ἀπὸ τὴν κούραση. Κοντεύουμε νὰ ἀρρωστήσουμε.

Δύο πράγματα μοῦ κάμνουν ἀμέσως ἐντύπωσι, μόλις μὲ ὁδηγοῦν εἰς τὸ κομψὸ σαλονάκι: Πρῶτον, δυὸ πελώριες βιτρίνες ποὺ πιάνουν τοὺς δυὸ σχεδὸν τοίχους τοῦ δωματίου, φορτωμένας ἀπὸ ἀναρίθμητα ἀργυρᾶ κύπελλα ποὺ διηγοῦνται ὅλους τοὺς περασμένους θριάμβους τοῦ σημερινοῦ νικητοῦ. Θέσις γιὰ ἄλλα δὲν ὑπάρχει. Αὐτὸ φυσικὰ ὁ πρῶτος ποὺ τὸ γνωρίζει εἶναι ὁ Στέλιος. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ὑπέροχη σημερινὴ νίκη, ποὺ εἶναι ἄλλως τε καὶ τὸ κορύφωμα μιᾶς δαφνοφόρου ἀθλητικῆς σταδιοδρομίας, θὰ γίνῃ μιὰ βιτρίνα ἐντελῶς ξεχωριστὴ γιὰ νὰ περικλείσῃ, ὄχι ἁπλῶς τὸ τεκμήριο ἑνὸς θριάμβου, ἀλλὰ τὸ σύμβολο μιᾶς δόξας ἀληθινὰ ἐθνικῆς. Τὸ δεύτερο ποὺ ἐπρόσεξα ἦτο, στὴ μέση τοῦ δωματίου, δύο ὑπέροχες ἀνθοδέσμες ἀπὸ θαυμάσια ρόδα καὶ γαρύφαλλα. Ὅπως ἔμαθα ἐν συνεχείᾳ, τὲς ἔφερε τὸ Προεδρεῖο τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρίας, στὴν ὁποίαν ἐργάζεται ὡς ὑπάλληλος ὁ Στέλιος, καὶ ὁ ἄγγλος Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἑταιρίας κ. Κέμπ, ποὺ, εὐγενέστατα ἔσπευσεν ἐκ τῶν πρώτων νὰ συγχαρῇ τὴν κ. Κυριακίδη καὶ τὴν οἰκογένειά του.

Ἡ συνέντευξις ἀρχίζει μὲ ἐσκεπτόμενος λιγάκι σὰν «δημοσιογράφος» νομίζω ὅτι αὐτὸ ποὺ κατώρθωσεν ὁ Κυριακίδης, ἀνεξαρτήτως τῆς νίκης, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ ἐπιτύχῃ τὸ πτωχὸν Ἑλληνικὸν κράτος, ὅσα δήποτε χρήματα καὶ ἂν ἐξώδευεν. Ἐννοῶ ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κατορθωθῇ νὰ γράψῃ ὁλόκληρος ὁ Παγκόσμιος Τύπος τόσα ἄρθρα φιλελληνικὰ τὴν παραμονὴν τῆς συναντήσεως τῶν Συμμάχων εἰς τὸ Παρίσι.

Ἐδῶ ἐπεμβαίνει ὁ παρὼν κατὰ τὴν συνομιλίαν Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Φιλοθέης κ. Μαλαματιανός, ὁ ὁποῖος ἐκφράζει τὴν βαθεῖαν ἐκτίμησίν του γιὰ τὸν Στέλιο:

—Εἶναι ἕνας νέος σεμνὸς καὶ ἀγαπητὸς εἰς ὅλους ποὺ τιμᾷ τὸν συνοικισμόν μας. Εἶναι τόσον δημοφιλὴς ἐδῶ, ὥστε τὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς καὶ τῆς πείνας, ὅταν ἐπροπονεῖτο εἰς τοὺς πέριξ δρόμους, οἱ κηπουροὶ τὸν ἐφόρτωναν μὲ τομάτες καὶ διάφορα λαχανικὰ ποὺ τοῦ προσέφεραν αὐθορμήτως.

Οἱ παρόντες ἐπισκέπται θέλουν ὅλοι κάτι νὰ ποῦν γι' αὐτόν, κάποιο ἀνέκδοτο νὰ προσθέσουν γιὰ τὴ καλωσύνη του, γιὰ τὸν χαρακτῆρά του, γιὰ τὴν αὐτοπεποίθησή του. Ἀλλὰ βέβαια δὲν ἠμπορῶ νὰ συγκρατήσω ὅτι λέγεται διότι τότε ὁλόκληρο τὸ φύλλο τῆς ἐφημερίδος δὲν θὰ ἀρκοῦσε γιὰ νὰ περιλάβῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς διθυράμβους.

Στρέφομαι πρὸς τὴν κ. Κυριακίδου ποὺ κάθεται πλάϊ μου.

—Κυρία μου σᾶς ἀκούω.. Πές τε μου ὅ,τι θέλετε. Χωρὶς περιορισμὸ τὰς ἐντυπώσεις σας. Καί, σημειῶστε ὅτι ἀπευθύνεσθε λιγάκι καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα σας, διότι εἶναι πολὺ πιθανὸν τὴς γραμμὲς ποὺ θὰ σταλοῦν στὴν «Ἀτλαντίδα» νὰ τὴς διαβάσῃ καὶ ὁ ἴδιος.

—Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, μοῦ ἀπαντᾷ ἡ κ. Κυριακίδου. Πρῶτα γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἔπειτα εἶμαι καὶ ὑπερήφανη διότι ἔχω τέτοιον σύζυγον πού, ὅπως εἴπατε, ἐβοήθησε τόσον νὰ ἐξυψωθῇ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα στὴν δημοσία γνώμη τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ προσθέσω ἀμέσως ὅτι ὅλην αὐτὴν τὴν ἐθνικὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν ἰδικήν μας εὐτυχίαν ὀφείλομεν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρίας καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν κ. Κέμ, μὲ τὴν ὑλικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ὁποίου κατώρθωσεν ὁ Στέλιος νὰ ταξειδεύσῃ, διότι, ὅπως ξεύρετε, χωρὶς αὐτὴν τὸ ταξεῖδι αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε πραγματοποιηθῇ. Ὁ κ. Κὲμ εἶναι ὄχι μόνον φίλαθλος, χαμε ἀνοίξῃ γραμμὴ Λονδίνου καὶ περιμέναμε. Περιμέναμε... Τίποτε! Εἶχα ἀγωνία! Κατὰ τὰς ἑπτὰ τὸ πρωΐ· ἡ τακτικὴ ἐκπομπὴ μᾶς ἔστειλε τὴν ἀφάνταστη εἴδηση. Ἐγὼ στὴν ἀρχὴ ἔμεινα σὰν ἀπολιθωμένη. Στὰ αὐτιά μου ἐγύριζε συνεχῶς μιὰ λέξις. ΠΡΩΤΟΣ!... ΠΡΩΤΟΣ!. ἀρχίσαμε νὰ ἐρωτοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Συγχρόνως μᾶς ἔπιασε μιὰ τρομερὴ συγκίνησις τόσο ποὺ ἐκλαίγαμε καὶ γελούσαμε μαζί. Ἀπὸ τὴν ἀφάνταστη αὐτὴ ἐντύπωση τῆς πρώτης στιγμῆς δὲν ἐπροσέξαμε τὴ συνέχεια τῆς ἐκπομπῆς· καὶ ἀρχίσαμε νὰ φοβούμεθα ὅτι δὲν ἀκούσαμε καλὰ καὶ ὅτι πέσαμε θύματα ὁμαδικῆς παραισθήσεως ἀπὸ τὸ ξενύχτι καὶ τὴν ἀγωνία... Καί, τὸ χειρότερο, ὅτι, λόγῳ τῆς ἑορτῆς δὲν ὑπῆρχαν οὔτε ἐφημερίδες γιὰ νὰ ἐλέγξουμε τὴν εἴδηση. Τρέχουμε στὰ τηλέφωνα. Πέρνουμε τὰ ἀδέλφια μου. Τίποτε. Τηλεφωνοῦμε ἐπίμονα παντοῦ, σὲ γνωστούς, σὲ φίλους μήπως εἶχαν ἀκούσει Λονδῖνο τὸ πρωΐ. Πολλοὶ εἶχαν ἀκούσει. Τίποτε ἄλλο. Γιὰ τὸν Μαραθώνειο δὲν εἶχαν προσέξει. Τὰ εἴχαμε κυριολεκτικῶς χαμένα. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἀρχισαν νὰ ἔρχωνται ἐπισκέψεις καὶ συγχαρητήρια... Δόξα τῷ Θεῷ... Φαντάζεσθε τὴ συγκίνησή μας...

Ἡ κ. Κυριακίδη καὶ τώρα ποὺ μοῦ διηγεῖται τὴ σκηνὴ εἶναι συγκεκινημένη.

—Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ κάνει καὶ τώρα ἐντύπωση, — μοῦ λέγει σὲ λίγο — εἶναι ἡ περίεργη αὐτοπεποίθησις ποὺ εἶχεν ὁ Στέλιος ὅτι θὰ ἤρχετο πρῶτος. Ἐγώ, ἐπειδὴ ἤξευρα ὅτι νικηταὶ θεωροῦνται οἱ ὀκτὼ πρῶτοι δρομεῖς τοῦ ἔλεγα ὅτι θὰ ἤμουν εὐχαριστημένη ἐὰν ἤρχετο καὶ τρίτος. Ὁ Στέλιος θύμωνε. — Οἱ Ἕλληνες δὲν πρέπει νὰ ἀρκοῦνται σὲ τέτοιες θέσεις. ἔλεγε. Γιατὶ θέλετε νὰ μοῦ κλονίσετε τὴν πεποίθηση ποὺ θὰ νικήσω;

Ἐδῶ παρεμβαίνει ἡ μητέρα τῆς κ. Κυριακίδη.

—Μὰ ξεύρετε, μοῦ λέγει, τοῦ εἶχε γίνει ἀληθινὴ μονομανιά! Γιὰ νὰ δῆτε πῶς σκεπτόντανε θὰ σᾶς πῶ μιὰ χαρακτηριστικὴ λεπτομέρεια ὀλίγες ἡμέρες πρὶν φύγῃ. Τὴς τελευταῖες ἡμέρες ποὺ φεύγει τὸ ἀεροπλάνο ὅπως ξεύρετε, οἱ ἐπιβᾶται πρέπει νὰ δώσουν τὸ βάρος των καὶ νὰ ζυγίσουν τὰς ἀποσκευάς των. Ὁ Στέλιος εἶχε δυὸ βαλῖτζες. Εἴχαμε βάλει τὰ ροῦχά του, κοστούμια σπόρτ, περιπάτου, κα ὅλα τὰ ἀπαραίτητα εἴδη ταξειδιοῦ. Ἔξαφνα μᾶς λέγει ὅτι ἐλησμονήσαμε νὰ τοῦ βάλουμε κα θηκε αὐτὴ ἡ σιγουριά!; Ἐγέλασε καὶ ὁ ἴδιος καὶ μοῦ εἶπε: «Ἄκουσε μητέρα, ἢ θὰ κλάψῃς τὸ Πάσχα ἢ θὰ σὲ κάμω νὰ φᾷς τὸ ψητὸ μὲ δυὸ μασέλλες!» Πάντως τὸ σμόκιν ἐμπῆκε.

—Ξεύρετε, λέγω στὴν κ. Κυριακίδη, ἐγράφη ἐδῶ ὅτι τὸν Στέλιο ἐδίσταξαν στὴν Ἀμερικὴ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ τρέξῃ γιατὶ τὸν βρῆσκαν ἀδύνατο.

—Μὰ ναί! Σήμερα ἀκριβῶς ἐπῆρα ἕνα γράμμα του ἀπὸ τῆς 16 Ἀπριλίου. Περιμένετε νὰ σᾶς τὸ φέρω. Γράφει σχετικῶς μὲ τὸ χάντικαπ τῶν δέκα μιλλίων.

Καί, ὅταν ἐπιστρέφει μοῦ διαβάζει μίαν περικοπὴν ποὺ ἀναφέρει ὅτι «μετὰ τὸν προκριμματικὸν τῶν δέκα μιλλίων ἄρχισαν ὁπωσδήποτε νὰ μὲ ὑπολογίζουν ἐδῶ λόγῳ τοῦ ὅτι ἐτελείωσα μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ λόγῳ τοῦ χρόνου τοῦ τερματισμοῦ».

—Ξεύρετε μοῦ λέγει, ὁ κ. Κατσαρέλης τώρα, σὰν πατέρας θὰ ἠύχόμην, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ γράψετε — γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ ὁ ἴδιος — ὁ Στέλιος νὰ σταματήσῃ ἐδῶ. Πρῶτον γιατὶ ἔχει τρέξει πολὺ καὶ ἔπειτα ἐπειδὴ ὁ κολοφὼν μιᾶς σταδιοδρομίας εἶναι ἕνας σκοπός, τὸν ὁποῖον ἅμα φθάσῃ κανεὶς πρέπει νὰ σταματήσῃ. Δὲν θὰ ἤθελα ἡ λάμψις τῆς δάφνης τοῦ Στέλιου νὰ μειωθῇ... Ἐκεῖνο ποὺ ἔχω νὰ πῶ ἀκόμη εἶναι ὅτι ὅπως εἶναι ὑγιὴς καὶ ἀθλητικὸς εἰς τὸ σῶμα ἔτσι ἔχει καὶ ὑγειᾶ καὶ ἀθλητικὴ ψυχή. Ὅταν ἔφυγε τρεῖς μόνον τὸν συνοδεύσαμε. Ἡ γυναίκα του, ὁ προπονητής του κ. Σιμιτσὲκ καὶ ἐγώ. Εἶχε πεποίθηση ὅτι θὰ νικήσῃ. Τὶ περίεργο εἶναι ὅτι τὴν ἴδια πεποίθηση γι' αὐτὸν εἶχε καὶ ὁ κ. Σίμιτσεκ. Ἐλπίζω ὅτι στὴν ἐπιστροφή του θὰ τὸν ὑποδεχθοῦν περισσότεροι ἀπὸ ὅσους τὸν συνώδευσαν ὅταν ἔφευγε. Τὸ ἔχω λιγάκι σὰν παράπονο...

Ζητῶ ἀπὸ τὴν κ. Κυριακίδη δύο φωτογραφίας μὲ ἀφιέρωση. Τὸ ἔκαμνε μὲ μεγάλη προθυμία μὲ τὴν θερμὴ παράκληση πρὸς τὴν «Ἀτλαντίδα» μετὰ τὴν δημοσίευσή των νὰ τῆς δώσῃ ἐκ μέρους της εἰς τὸν Στέλιο. — Ἡ μία μάλιστα τοῦ ζεύγους Κυριακίδη, εἶναι ἐντελῶς πρόσφατη καὶ — συγκεκριμένως — ἔγινε ΔΥΟ ΗΜΕΡΕΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ὅταν φεύγω ἀπὸ τὴν μικρὴ βιλίτσα, τῆς Φιλοθέας, στὸν ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο συναντῶ ἕνα μικροσκοπικὸ νέον, ἀδύνατον, ποὺ συζητᾷ μὲ δύο γνωστούς του. Δὲν τὸν πιάνει τὸ μάτι σου οὔτε γιὰ «τζόκεϋ!»...

Καὶ ὅμως εἶναι καὶ αὐτὸς ἄλλη μιὰ δόξα τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι ὁ φίλος τοῦ Στέλιου βαλκανιονίκης Ραγάζος, ὁ ὁποῖος μάλιστα κάποτε εἶχε νικήσει καὶ τὸν ἴδιο τὸν Κυριακίδη.

—Θὰ γράψω γιὰ τὸν τοῦ λέγω. Θέλετε νὰ διβάσετε τίποτε;

—Νὰ γράψετε, μοῦ λ ἡ ἡμέρα τῆς νίκης του, εὐτυχεστέρα τῆς ζωῆς μ θὰ ἤθελα νὰ λάβῃ μέρο λους μικροαγῶνας ἐκε Τοῦ χρόνου ὅμως, ἡμ κατεβοῦμε μαζὶ σὲ ἀγῶ θνεῖς. Καί, εὔχομαι νὰ χ ἐνωμένο στὸ στῖβο ἄλ ἀθλητικὸ θρίαμβο στὴν μας.

Ναί, Στέλιο, σᾶς τὸ ὅλοι μὲ τὴν καρδιά μας.

ΠΥΡΡΟΣ ΜΠΑΜ

Διὰ νὰ λαμβάνετε κα στην καὶ ἀνελλιπῶς ΓΛΑΝΤΙΔΑ» εἰς τὴν δι σας, ἐγγραφῆτε συνδ Τὸ Ἀγγλο-Ἑλληνικὸν λληνο-Ἀγγλικὸν Λεξικ τλαντίδος» τιμᾶται ...

HARRY C.